

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 13-án, Gyülekezeti Tábór záró istentiszteletén.

Tituszhoz írt levél 4. rész 18. verse „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt néhány napban a határainkkal foglalkoztunk. Felvetődtek a kérdések, hogy hol vannak, és hol nincsenek határok? Hogyha vannak, akkor meg tudom húzni azokat? Ha pedig nincsenek, akkor ki tudom építeni? Hogyan állok az életemben a határkérdéssel?

Azt is láthattuk, hogy két nagyon fontos fogalom kísért végig minket ezekben a napokban. Az egyik a félelem, a másik pedig a szeretet. Azért nem húzunk határokat, mert félünk, mert bizonytalanok vagyunk, mert nem látunk tisztán. A másik oldalon pedig, hogyha sikerül a határokat meghúzni, és azokat jól tesszük, akkor az a szeretetből fakad. A mai alapigénk pedig ezt a kettőt adja elénk: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.”

Szeretet, félelem. Az első, amit megállapíthatunk, hogy aki fél, az nem egész. Valami tehát hiányzik az életéből. Ha a lelkére néz az ilyen ember, akkor azt állapítja meg, hogy az élete félig üres. Mi az, ami hiányzik belőle? A felolvasott ige alapján nem más, mint a szeretet. Aki fél, az nem élhet teljes életet.

Amúgy is az egyik kedves ígém nekem ez a mondat, de most még mélyebben beleláttam. Milyen érzéseket hoz elő? Szeretet, félelem, gyötrelem. Mintha fokozná itt az apostol ezzel a jó irányából a rossz felé haladva. Amikor pedig halljuk, akkor annyira egyértelmű számunkra, hogy a legelsőt szeretnénk az életünkben mindig megtartani. Legyen ott a szeretet a szívemben. Legyen ott az, amit Jézus Krisztusban Isten nekünk megmutatott.

Itt pedig hallhatunk erről is, a beteljesedett, célba ért szeretetről, a teljes szeretetről. Már itt rögtön érezzük, hogy nem csak érzésről beszélünk. Nem arról van szó, hogy valami mocorog bennem a másik felé. Aztán ha már nem érzem, akkor nem szeretem. A szeretet beteljesedik, célba ér, vagyis eljut a másik emberhez, eljut másokhoz. A szeretet nem bezár, hanem kinyit mások felé. De van ilyen? Lehet ilyen az életünkben itt a földön? Igen, lehet.

„A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet...” Azt írta itt az apostol egészen konkrétan, hogy a szeretet kidobja a félelmet. Erős kifejezés az, ami itt szerepel, ugyanis olyan ez, mint amikor egy betolakodót a biztonsági őrök megfognak, kivezetnek az épületből, majd jó erősen kidobják, hogy ne legyen kedve visszatérni. Ismerjük a filmek jeleneteit, hogyha valakit kidobtak az ajtón, akkor visszamászik az ablakon. Sajnos a félelem is ilyen az életünkben. A szeretet kidobja az ajtón, de a félelem visszamászik az ablakon. Ne felejtsük el azonban, hogy a határainkat a szeretet biztonsági őrői védik, hogy ne maradjon bennünk tartósan a félelem. A szeretet kiűzi, kidobja a félelmet.

Miért nagyon fontos ez? Azért, mert a következő, amit megállapít az apostol, hogy a félelem gyötrelemmel jár. Ez a kifejezés is sokkal erőteljesebb, mint ahogyan előttünk áll, bár a gyötrelem sem finom kifejezés. Máté evangéliumában mond el egy történetet Jézus arról, hogy a világ végén elérkezik az ítélet. A történet pedig úgy fejeződik be, hogy a király jobb keze felől állók, az igazak elmennek az örök életre, a másik oldalon állók pedig elmennek az ítéletre. János apostol azt írta a félelem gyötrelméről, hogy az olyan, mint az ítélet. Vagyis kimondhatjuk, hogy a félelem önmagában büntetés. Egy kicsit pörgettem magamban ezt az érzést. Nem büntetés a félelem? Félünk az ismeretlentől, és ezzel sok olyan dologtól megfosztjuk magunkat, amit pedig Isten elkészített nekünk. Félünk a változástól, ezért azt sem merjük megváltoztatni, ami pedig a jó irányba vinne minket. A félelem önmagában tehát ítélet, mert Istentől, az Ő ajándékaitól foszt meg minket. A „félelem gyötrelemmel jár”.

A folytatásban pedig azt hallottuk, hogy „aki fél, nem lett teljessé a szeretetben”. János apostol itt ismét előhozza azt a kifejezést, hogy teljes, befejezett, célba ért a szeretet. Volt egy feladat a kiscsoportos beszélgetések során, ahol be kellett húzni, hogy mennyire sikerül határokat állítanunk bizonyos személyekkel, élethelyzetekkel kapcsolatban. Azt kellett látnunk, hogy az egészséges határok lefedték a teljes „lécet”. Ebből pedig az is következik, hogy aki fél, nem tud határokat húzni a szeretetben, viszont aki a szeretetben él, az képes erre is. A szeretet tehát a legegészségesebb határhúzó, mert az beteljesedett. Nem hiányzik belőle semmi. Aki fél, az még nem teljes, a szeretetben sem.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. július 13-án, Gyülekezeti Tábort záró istentiszteletén.

Jézus mindig szeretetből húzott határt. Akkor is, amikor egy-egy törvényt átlépett, például a szombat törvényét a 38 éve beteg embernél. Van, aki szerint ez határsértés volt, de valójában nem. Határt húzott a farizeusok és írástudók értelmetlen követelése elé, hogy nem szabad szombaton gyógyítani, és azt, aki 38 éve betegen feküdt, megszabadította a kötelekeiből. Jézus határt húzott akkor is, amikor a pusztában kísértette a Sátán. Megmondta neki, hogy nincsen közük egymáshoz. Az ő terébe nem léphet be. A Sátánnal szemben mindig merev, ledönthetetlen, masszív határokat húzott. Nem félt a következményektől, mert tudta, hogy a legrosszabb az, ha valaki Istentől elszakad. Annál nincsen rosszabb. Tudom, nem szeretjük hallani, de az evangélium tanítása szerint igaz: nem a testi halál a legrosszabb.

A COVID idején sokakban nagy volt a félelem. A haláltól, szeretteik elvesztésétől, a világ megrendülésétől, és a sort nagyon sokáig lehetne folytatni. Amikor beszélgettünk, akkor olyanokkal, akikkel megengedhettem, megkérdeztem. Az a legrosszabb, hogy meghalunk, nem? A beszélgetőtárs általában rávágta, hogy igen, az a legrosszabb. Mire én azt feleltem, hogy nem, nem az a legrosszabb. Hanem az, hogyha nem jutok el az örök életre. Ezért nem félek a haláltól, és természetesen nem is szeretem a halált, hanem szeretem az Úr Jézust, aki az életét adta értem. És ebből a szeretetből táplálkozva tudom legyőzni a halálfélelmet is.

„Aki fél, nem lett teljessé a szeretetben”, de létezik teljes szeretet, ami „kiüzi a félelmet”. Vajon engedem-e Jézusnak, hogy az Ő tökéletes szeretete a félelmeimet legyőzze? Mi történik az életemben, amikor teljessé válok a szeretetben?

Képes leszek bizonyos határokat újrarájzolni, és áldozatot vállalni a másikért. Amikor valakinek gyermeke születik, akkor ez történik meg. Az éjszakai alvás határait is átrajzoljuk. A napirendet is átrajzoljuk. Nagyon sok minden újraformálódik, mert megjelent az életünkben egy új élet. Nem régen beszélgettünk az irodában kisgyermekes szülőkkel, és elmondták, hogy mennyire nehéz néha ez a lét. Az egyikük el is mondta, hogy ezekről a nehézségekről nem beszélt nekik senki. Természetesen nem, nehogy elvegyük a kedvüket attól, ami alapvetően szép. Ez pedig nem más, mint a szeretetben átrajzolt határok szépsége.

A teljes szeretet nem csak rugalmas, hanem következetes is. Isten kiüzte az Éden kertből az embert, és lezárta a visszavezető utat. Kicsit szójátékkal élve: határt húz, és azt mondja, hogy húzzatok innen! Nem haragból, nem indulatból, hanem szeretetből. A szeretet ugyanis nem mossa el az ígéretet, és nem felejt el a következményeket. Ha nem lennének következmények, akkor csak határtalanság lenne, bizonytalanság lenne, félelem lenne. Isten azonban következetes, és ebben jelenik meg a szeretete. Ez ad biztonságot. Azt pedig ne felejtjük el, hogy szeretetből minden határt átugrott az emberért, amikor emberré lett Jézus Krisztusban.

A beteljesedett szeretet pedig tud nemet mondani. Nemet mond a rosszra. Nemet mond akkor is, amikor a gyermekünk követelőzik, és valami olyat akar, ami neki nem jó. Legyen szó csokiról, cukorkáról, telefonról, drogról, rossz társaságról. A szeretet nemet mond a kísértésre, mert tudja, hogy mennyi mindent tönkretelhet az, hogyha elindulunk egy olyan úton, ami nem a szeretet, hanem a vágyaink útja.

A teljes szeretet tud igent is mondani. Igent arra a felkínált kegyelemre, amit Krisztusban nekünk Isten elkészített. Amikor ezt megtesszük, akkor újrarájzoljuk a határainkat. Az életünk keretei közé beengedjük Istent, beengedjük a megváltást, beengedjük a Szentlélek irányítását. Amikor igent mondunk Isten kegyelmére, akkor az életünk határai közé beengedjük azt a tökéletes szeretetet, amely képes lesz megvédeni minket a félelmeinktől és annak gyötrelmétől. Hogyha pedig igent mondtunk, és jelen van bennünk Jézus Krisztus szeretete, akkor János apostol mondatában a sorrend felcserélődik. „A félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben, de a szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiüzi a félelmet”!

Ámen!